

ogsaa en medvirkende Grund til, at de gik saa let igennem. Men det ærede Medlem vil dog neppe ved denne Udtalelse antyde, at hvis han i Dag havde været Finansminister, havde alle de Skattelove, der blev gennemført som midlertidige, ikke været nødvendige. Ogsaa den stærke Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten gennemførtes jo som midlertidig. Vi havde paa det Tidspunkt, da disse stærke Forhøjelser gennemførtes, vel ikke tænkt os Muligheden af, at Befolkningen kunde bære en saa stærk Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten uden ganske midlertidigt, og det er ogsaa min Overbevisning, at den store Byrde, som den nuværende Indkomst- og Formuebeskatning er for Befolkningen, ikke vil kunne opretholdes i det lange Løb, uden at den kommer til at virke i høj Grad hemmende paa vort Erhvervs-livs Udvikling. Derfor maa vi fra vor Side ikke alene ønske, men, saa vidt vor Magt rækker, kræve, at forøgede Indtægter for Statskassen skaffes til Veje ad indirekte Vej. Under disse Omstændigheder bøjer vi os for Nødvendigheden og gaar med til disse Skattelove, hvis Form vi ellers ikke er begejstret for.

Jeg erkender, at en Skat som Omsætningsafgiften paa Chokolade- og Sukkervarer rammer i det væsentlige et godt Skatteobjekt. I det store og hele maa det siges, at de Varer, der her rammes, ikke kan komme ind under Begrebet „det nødvendige Forbrug“, men vi mener, at Spørgs-maalet burde have været løst paa en anden Maade, enten ved, at man havde paa-lagt en Raastofafgift, eller ved, at man foretog Skatteberigtigelsen i første Led, hos Fabrikanten eller Importøren, og ikke som nu hos Mellemandleren. Man havde derved faaet en Lov, som havde været lettere at kontrolere og derigennem ogsaa lettere at overholde, og som havde virket mindre tyngende paa de Erhverv, som Loven paalægger saa mange Ulemper.

For øvrigt erkender jeg, at de Forandringer, der sker ved det foreliggende Forslag i Forhold til den nugældende Lov, maa betegnes som Forbedringer. Det gælder Ændringen i § 2 om en Forhøjelse af Tillæget ved Importen fra 10 pCt. til 20 pCt. Det er sikkert en nødvendig Indrømmelse til den hjemlige Industri. Og det gælder de nye Bestemmelser, der til-sigter at lette Virksomhederne i deres Bogføringspligt, ligesom den udvidede Ad-gang til Kredit for Stempelmærker maa betegnes som en Forbedring. Jeg betrag-ter ogsaa Ændringen i § 12 i Forslaget

om Afsætningsafgift paa Restaurationer som en Forbedring. Det er sikkert rigtigt, at man indskrænker den høje Rentebetaling til kun at gælde en Maaned. Med den nuværende Ordning kan det let ske, naar en Restauratør kommer i økonomiske Vanskeligheder, at Staten gennem sit Krav ganske forrykker Forholdet for de øvrige Kreditorer. Det er jo et helt andet Forhold, der her gør sig gældende, end med Hensyn til Kredit for Stempelmærker. Man kan ikke, naar der af Staten beregnes en Rente for manglende Betaling af Restaurationsskatten af 1 pCt. om Dagen, betragte det som en Rente for Kreditgiving. Det maa betragtes som en Bøde, og det er derfor efter min Mening stridende med denne Bestemmelses Forudsætninger, naar det siges, at der i enkelte Tilfælde er givet en lang Kredit. Staten kan ikke give Kredit og beregne sig en Rente af 30 pCt. om Maaned; ved en saadan Renteberegning forrykker Statens privilegerede Krav jo i høj Grad Forholdet for de øvrige Kreditorer. Derfor mener jeg, at den Ændring, der er sket i denne Paragraf, er en aldeles nødvendig Forbedring af Loven.

Naar jeg anbefaler de to foreliggende Lovforslag til Vedtagelse, er det ikke, fordi jeg er enig i en Udtalelse, der stod i Regeringens Hovedorgan i Søndags om Skat-ten, og som lyder saaledes: „Sandheden er den, at vi har taget alle Skattekluder i Brug, naar vi i de kommende Dage drager de sidste Luksusemner ind under en forhøjet Beskatning“. Det, der her angives som Sandheden, indeholder efter min Mening to Ting, som i hvert Fald ikke er ganske rigtige. Jeg mener ikke, man kan sige, at alle Skattekluder er udtømt, naar man stadig holder Brugsforeningerne fri for Beskatning. Det er naturligt, at Bitterheden hos de næringsdrivende maa blive større, naar de ser, at Regering og Rigsdag stadig er paa Jagt efter nye Skattekluder, samtidig med at man opretholder den Uretfærdighed, at de næringsdrivende beskattes paa kraftigste Maade — i mange Tilfælde former Beskatningen sig ligefrem som en delvis Beslaglæggelse af de nødvendige Reserver og Driftskapitaler —, medens Brugsforeningerne skattefrit kan opspare deres nødvendige Reserver og Driftskapital. Jeg tror heller ikke, det er rigtigt, naar der staaer, at det sidste Luksusemne er taget i Brug. Jeg tror, at Forholdene meget vel kan udvikle sig saaledes, at man bliver nødt til at finde flere Luksusemner for Beskatningen, og jeg